

Vuk Krnjević (1935):

5.

PRED SABO Življenje moje ki si se že dogodilo, senca
 KAKOR zapečateni. Kaj naj ti še dam.
 PRED Tvoje deblo razpada v zemlji, a obličje
 PREDMETOM porazgubljeno. Kaj naj ti vzamem.
 Pokrajina ki jo imaš, zenico slepila, prostor;
 obnavlja se: voda,

glasovi,
 zvoki,
 ptica

prešuštnica ki jo že izgovarja nekdo drug
 zase. Ko slutiš da diha tema odsotna
 se mar v resnici dogaja
 žival ki se plazi v srcu. Prah
 besed ne bo tega nikoli izustil.

Ljubomir Simović (1935):

(XXI)

ČELADE Sončnice so strohnele.
 In pobiravci sončnic
 in njihovi stari inštrumenti
 zibelke in lesene frule.
 In tudi ona ki se je nisem nikoli spominjal
 brez pomisleka na ladjico otovorjeno s senom
 in sijajem ščipa.
 Dokončani sadež hruške
 je bil le zasutek za njeno plodno telo.
 Njeno bleščeče telo le zasutek za prah.

Gnila jesen in mrzel svet
 na nebu in na zemlji zlato se stresa in trohni
 zmagovavci, močnejši hudodelci,
 zaslepljeni v metežu žita na skednju, razgibani
 od vetra, ne bi rekli
 z drevesa spoznanja dobrega in zla sadežev da smo se preobjedli.